

Sygn. akt I C 869/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tadeusz Bulanda

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Stańczuk

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. T. (1)

o zapłatę

I. Zasądza od R. T. (1) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 162 703,89 zł (sto sześćdziesiąt dwa tysiące siedemset trzy złote i osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2017 r. do dnia zapłaty;

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. Ustala, że koszty procesu i koszty sądowe obciążają powoda w 44%, a pozwanego w 56% i pozostawia szczegółowe wyliczenie kosztów, w tym zakresie opłaty należnej r. pr. R. O. za pełnienie funkcji pełnomocnika z urzędu, referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 869/17

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w W. skierował przeciwko R. T. (1), w postępowaniu nakazowym, pozew o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 289 274,58 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 289 274,58 złotych za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwotą 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanym w dniu 12 marca 2007 r. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, z uwagi na zaprzestanie spłaty zadłużenia i tym samym naruszenie warunków umowy, powód podjął względem kredytobiorcy działania windykacyjne mające na celu spłatę zadłużenia i zapobieżenie wypowiedzeniu umowy, jednakże bierność pozwanego w zakresie spłaty zobowiązania umownego spowodowała, że pismami z dnia 5 lutego 2015 r. bank wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w konsekwencji całość zobowiązania stała się wymagalna z upływem okresu wypowiedzenia.

Powód wskazał, że wg stanu na 9 maja 2017 r. zadłużenie z tytułu umowy kredytu wynosiło 73 475,89 CHF, co stanowiło równowartość 289 274,58 zł według kursu sprzedaży z tabeli kursów (...) S.A. nr (...) z dnia 9 maja 2017 r., tj. 1 CHF = 3,9370 zł. Szczegółowe uzasadnienie żądania pozwu i podniesionych na jego poparcie twierdzeń powód

przedstawił w uzasadnieniu pozwu i dalszych pismach procesowych (pozew – k. 2-3, pismo powoda z dnia 9 listopada 2018 r. – k. 171-187, pismo powoda z dnia 23 września 2021 r. – k. 538-540).

W dniu 17 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. I Nc 223/17) nakazując R. T. (1), aby zapłacił (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 289 274,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 10 833 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty albo wniósł w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty – k. 47).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF jest nieważna i nie była nieważna w momencie jej zawarcia z uwagi na istniejące w niej klauzule niedozwolone tak istotne z punktu widzenia istoty umowy, że ich nieważność skutkuje nieważnością całej umowy. Szczegółowe uzasadnienie swojego stanowiska i podniesionych na jego poparcie twierdzeń pozwany przedstawił w uzasadnieniu zarzutów i dalszych pismach procesowych (zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty – k. 48-54, pismo procesowe pozwanego z dnia 20 sierpnia 2018 r. – k. 160-165, pismo pozwanego z dnia 18 grudnia 2018 r. – k. 283-291, pismo pozwanego z dnia 11 października 2021 r. – k. 544-545).

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił nakaz zapłaty z dnia 17 maja 2017 r. na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) (postanowienie – k. 358).

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie (protokół z rozprawy z dnia 16 października 2023 r. – k. 631-631v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2006 r. R. T. (1) złożył do (...) Banku S.A. (obecna nazwa (...) S.A.) wniosek o udzielenie kredytu mieszkaniowego w wysokości 191 144,80 zł, w walucie CHF (wniosek – k. 188-193, zeznania pozwanego R. T. (2) – k. 428-429, transkrypcja – k. 440-446).

W dniu 12 marca 2007 r. R. T. (1) zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, na mocy której bank udzielił mu kredytu w wysokości 191 144,80 zł, waloryzowanej kursem franka szwajcarskiego, z przeznaczeniem na finansowanie przedpłat na poczet budowy i nabycia od dewelopera odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ulicy (...) (§ 1 ust. 1 i 2 umowy).

Kredyt miał zostać spłacony w ciągu 360 miesięcy, tj. od dnia 12 marca 2007 r. do dnia 12 marca 2037 r. (§ 1 ust. 3 umowy), w równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych 5. dnia każdego miesiąca (§ 1 ust. 4-6 umowy).

Kredyt miał być oprocentowany wg zmiennej stopy, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 3,33%. Wysokość zmiennej stopy procentowanej ustalona została jako stawka bazowa LIBOR 3M z dnia 27 lutego 2007 r. wynosząca 2,23% powiększona o stałą w całym okresie kredytowania marżę (...) w wysokości 1,10% (§ 1 ust. 8, § 10 ust. 1 i 2 umowy).

R. T. (1) zobowiązał się do spłaty kapitału wraz z odsetkami miesięcznie w ratach kapitałowo-odsetkowych, w terminach i kwotach zawartych w harmonogramie spłat wyrażonym w CHF (§ 11 ust. 1 i 2 umowy).

W § 11 ust. 5 umowy postanowiono, że raty kapitałowo-odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży CHF, z tabeli kursowej (...) Banku S.A., obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.

W umowie uzgodniono, że zapłata raty kapitałowo-odsetkowej nastąpi w gotówce lub przelewem z rachunku kredytobiorców, na podstawie udzielonego przez kredytobiorców (...) upoważnienia do pobierania środków pieniężnych na spłatę kapitału i odsetek z tytułu udzielonego kredytu (§ 12A i § 12B umowy).

R. T. (1) oświadczył, że został zapoznany z kryteriami zmiany stóp procentowych kredytów i pożyczek, obowiązującymi w banki oraz zasadami modyfikacji oprocentowania i w pełni je akceptują, a także z warunkami udzielania i spłaty pożyczki złotowej waloryzowanej kursem waluty obcej i w pełni je akceptują, a nadto, że są świadomi ryzyka kursowego i jego konsekwencji (§ 30 umowy).

W dniu 12 września 2011 r. strony zawarły aneks do umowy, na mocy którego umożliwiono kredytobiorcy spłatę bezpośrednio w walucie, do której kredyt jest indeksowany.

R. T. (1) spłacał raty kapitałowo-odsetkowe kredytu w złotych polskich, a począwszy od rat płatnych w październiku 2011 r. w CHF; ostatnią ratę kapitału uiścił w maju 2014 r. (umowa kredytu – k. 24-27, regulamin udzielania kredytów i pożyczek – k. 193-209v, aneksy do umowy – k. 29-35, historia wpłat – k. 455-459, zeznania pozwanego R. T. (2) – k. 428-429, transkrypcja – k. 440-446).

W dniu 22 grudnia 2014 r. (...) S.A. skierował do R. T. (1) upomnienie co do zapłaty zaległego zadłużenia w kwocie 316,47 CHF, zaś w dniu 8 stycznia 2015 r. wezwanie do zapłaty zaległego zadłużenia w kwocie 316,89 CHF pod rygorem wypowiedzenia umowy (upomnienie – k. 210, wezwanie do zapłaty – k. 211).

W związku z brakiem spłaty zobowiązania zgodnie z warunkami umowy, pismem z dnia 5 lutego 2015 r. (...) S.A. skierował do R. T. (1) ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 75 211,45 CHF w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy. W piśmie wskazano także, że w przypadku braku spłaty w określonym terminie, pismo należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez bank z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia (ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 36-38).

W związku z upływem terminu wypowiedzenia, pismem z dnia 31 października 2016 r. (...) S.A. wezwał R. T. (1) do spłaty wymagalnych należności wynikających z umowy kredytu wynoszących na dzień sporządzenia wezwania 72 410,01 CHF – w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania (przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 39-41).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, bowiem ich wartość dowodowa nie była kwestionowana przez strony i także Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich waloru dowodowego.

Zeznania pozwanego Sąd uwzględnił w zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Wysokość zadłużenia pozwanego Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego K. S. (k. 500-528, 555-568v), którą była rzetelna, poparta rzeczą, logiczną i spójną argumentacją oraz zgodna z określoną przez Sąd tezą dowodową.

Sąd pominął pozostałe dowody jako niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

(...) S.A. z siedzibą w W. dochodził od R. T. (1) zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu hipotecznego, które stało się wymagalne na skutek wypowiedzenia przedmiotowej umowy, będącego skutkiem zaniechania przez pozwanego spłaty rat kapitałowo-odsetkowych.

Oceniając zasadność roszczeń strony powodowej, w świetle podniesionych przez pozwanego zarzutów, w pierwszej kolejności należało ocenić, czy zawarte przez strony umowy kredytu jest ważna, a jeśli tak, to czy wszystkie jej postanowienia były dla stron wiążące.

W myśl art. 58 § 1-3 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest też czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Umowa kredytu bankowego jest umową nazwaną uregulowaną w art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Zgodnie z art. 69 ust. 1 i 2 w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przez powodów umowy kredytu, przez zawarcie takiej umowy bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązywania umowy.

Zawarta przez strony w dniu 12 marca 2007 r. umowa kredytu zawiera elementy wskazane w art. 69 ust. 1 i 2 Prawa bankowego, w szczególności określa kwotę udzielonego kredytu (191 144,80 zł), cel kredytu (finansowanie przedpłat na poczet budowy i nabycia od dewelopera odrębnej własności lokalu mieszkalnego), okres kredytowania (do 12 marca 2037 r.), wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

Poddanie wynikających z umowy kredytu świadczeń w PLN waloryzacji wartością CHF nie jest sprzeczne z przepisami regulującymi typy tych umów. W dacie zawarcia umowy obowiązywał art. 358¹ § 2 k.c., zgodnie z którym strony mogły zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądź miernika wartości. Chodzi tu o miernik inny niż pieniądź, w którym zobowiązanie zostało wyrażone. Miernikiem tym może być także inna waluta (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz. Art. 1-44911. Warszawa, 2016). Przy czym brak jest przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wyłączałyby zastosowanie waloryzacji w przypadku umów kredytu udzielanych przez banki. Poddanie waloryzacji świadczeń stron umowy kredytu nie było też sprzeczne z jej celem, który sprowadza się do odpłatnego (odsetki) sfinansowania przez bank określonego celu, który chce osiągnąć kredytobiorca.

Przedmiotowa umowa nie jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. W kontekście stosunków prawnych łączących bank z jego klientami (stosunków umownych o charakterze ekonomicznym) przyjąć trzeba, że zasady współzycia społecznego wymagają od stron tych stosunków uczciwości (uczciwego obrotu) oraz lojalności.

Pozwany zdecydował się na zaciągnięcie kredytu waloryzowanego kursem CHF oferowanego przez powoda jako najkorzystniejszy w danej chwili produkt pod względem wysokości raty i oprocentowania. Bank zapewnił pozwanemu możliwość zapoznania się z warunkami umów oraz ryzykami z nim związanymi.

Materiał dowodowy nie daje podstawy do ustalenia, iżby bank w zamian za swoje świadczenie przyjął albo zastrzegł dla siebie lub dla osoby trzeciej świadczenie, którego wartość w chwili zawarcia umowy przewyższa w rażąco stopniu wartość jego własnego świadczenia oraz iżby powód w zamiarze pokrzywdzenia pozwanego zawarł z nim umowę kredytu mając świadomość realnej groźby nieuniknionego znacznego wzrostu kursu waluty.

Podkreślić też należy, że brak jest podstaw do czynienia bankowi zarzutu, że nie udzielił pozwanemu informacji o ryzyku kursowym w określonej formie, a w szczególności w postaci scenariusza prezentującego znaną obecnie skalę ryzyka, bowiem regulacje zawarte w prawie powszechnym i rekomendacjach (...) obowiązujące w dacie zawarcia umowy nie nakładały na bank obowiązku udzielania informacji o ryzyku kursowym w ściśle określonej formie i o określonej ściśle treści.

Zważyć nadto trzeba, mając na uwadze stanowiący element wiedzy powszechnej fakt, że po wejściu Polski do Unii Europejskiej w 2004 r. kredyty i pożyczki hipoteczne powiązane z walutą obcą były udzielane na masową skalę, iż wg stanu na dzień zawarcia przedmiotowych umów za dyskryminujące pozwanym można by uznać zachowanie banku polegające na tym, że klientom świadomym ryzyka kursowego odmawia udzielenia kredytu indeksowanego kursem CHF, którego oprocentowanie, a zatem i obciążenie wynikające z comiesięcznej raty było znacząco niższe od obciążenia związanego z kredytem złotówkowym niepowiązanym z (...) oprocentowanym w oparciu o wyższą stopę bazową WIBOR.

Sąd nie znalazł również podstaw by uznać przedmiotową umowę za zawartą w celu obejścia ustawy, a zwłaszcza ustawy Prawo bankowe. Umowa ta odpowiada cechom typów umowy kredytu, a zawarte w niej postanowienia dotyczące poddania kredytu indeksacji kursem CHF nie wypaczają ustawowego typu umowy, a zatem nie wykraczają poza granice swobody umów.

Przechodząc do rozważań dotyczących zarzutu abuzywności klauzul zawartych w umowie podkreślić należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Przyjąć należy, że zawierając przedmiotową umowę kredytu pozwany działał jako konsument, bowiem z wniosku kredytowego, umowy kredytu i zeznań pozwanego jednoznacznie wynika, że kredyt miał służyć nie działalności gospodarczej pozwanego, lecz zaspokojeniu jego potrzeb mieszkaniowych.

W ocenie Sądu abuzywne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. są te postanowienia umowne, które upoważniały jedynie bank do określenia kursów kupna i sprzedaży CHF, będących podstawą przeliczeń dokonywanych przy wypłacie i spłacie kredytu. Pozwany nie miał wpływu na sposób ustalania przez bank kursu CHF, a czynniki obiektywne, sprawdzalne, jak wysokość rynkowych kursów wymiany CHF jedynie częściowo wpływały na wysokość kursu, bowiem kurs określony w tabeli banku zawierał także marżę, której wartość była zależna wyłącznie od woli banku. Taka regulacja stanowi, co do zasady, o naruszeniu dobrych obyczajów, bowiem daje jednej stronie umowy – bankowi dowolność w zakresie określania sytuacji prawnej i faktycznej drugiej strony – kredytobiorcy.

Pozwany zawarł przedmiotową umowę na podstawie wzorca sporządzonego przez bank, na których treść nie miał wpływu (z materiału dowodowego nie wynika, iżby poza kwotami kredytu oraz warunkami cenowymi w postaci prowizji i marży banku pozwany miał jakikolwiek wpływ na treść postanowień umownych, a przede wszystkim postanowień dotyczących waloryzacji i kursów walutowych). W tych okolicznościach klauzule opierające przeliczenia świadczeń stron na kursach z tabeli banku nie wiążą pozwanego, skoro zaś, zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądów powszechnych, Sądu Najwyższego i (...), brak jest podstaw do zastąpienia kursu ustalanego przez bank innym kursem, należy przyjąć, że pozwanego nie wiążą w całości postanowienia dotyczące waloryzacji kredytu kursem CHF.

Umowa może być wykonywana z pominięciem klauzuli waloryzacyjnej, a przy zachowaniu pozostałych postanowień umownych, bowiem kontrakt ten zachowuje istotne warunki umowy kredytu, zgodnie z którymi bank udostępnia klientom określony kapitał za wynagrodzeniem w postaci odsetek. Wprawdzie w obrocie gospodarczym zasadniczo nie występują umowy o kredyt złotowy oprocentowany w oparciu o stopę bazową ustalaną dla waluty obcej, w tym CHF, jednakże funkcją instytucji prawnej uregulowanej w art. 385¹ k.c. nie jest przekształcenie umowy

zawierającej postanowienia abuzywne w występującą w obrocie gospodarczym umowę pozbawioną tych postanowień, lecz eliminacja postanowień tego typu, co stanowi pewnego rodzaju dolegliwość dla przedsiębiorcy stosującego postanowienia abuzywne.

W ocenie Sądu wykładania i zastosowanie instytucji prawnej uregulowanej w art. 385¹ § 2 k.c. w sposób prowadzący do nieważności umowy kredytu nie znajdują uzasadnienia w treści tego przepisu i jego funkcji. Przepis ten jednoznacznie wskazuje na potrzebę utrzymania umowy z pominięciem klauzul abuzywnych, jeżeli umowa oczyszczona z postanowień niedozwolonych nadal zawiera istotne elementy umowy, którą strony zawarły. Jak wcześniej zaznaczono, umowy o kredyt złotowy oprocentowana wg stawki właściwej dla waluty obcej nadal odpowiadają typom umów uregulowanej w art. 69 ustawy – Prawo bankowe, a zatem nie ma przeszkód, aby utrzymać w mocy umowę na takich okrojonych warunkach.

Wykładnię postanowień umowy w świetle art. 385¹ k.c. w sposób prowadzący do jej nieważności należy ocenić jako prowadzącą do skutków sprzecznych z zasadami współżycia społecznego. Na skutek takiej wykładni doszłoby bowiem do sytuacji, że sytuacja kredytobiorców, którzy zaciągnęli zobowiązanie powiązane z walutą obcą na podstawie umowy, która zostanie uznana za nieważną bez konieczności zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, będzie diametralnie korzystniejsza niż kredytobiorców spłacających w tym samym czasie zwykły kredyt złotowy, przy czym brak jest jakiegokolwiek racjonalnego, ekonomicznego i aksjologicznego uzasadnienia dla wprowadzenia takiej dysproporcji w sytuacji prawnej i ekonomicznej kredytobiorców realizujących podobny cel mieszkaniowy.

Spoczywający na R. T. (1) obowiązek zapłaty kapitału postawionego w stan natychmiastowej wykonalności wynika z § 15 umowy oraz art. 75 ust. 1 i 2 Prawa bankowego, zgodnie z którym w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu, a termin wypowiedzenia w tym wypadku wynosi 30 dni.

Podkreślić przy tym należy, że w niniejszej sprawie nie miał zastosowania art. 75c Prawa bankowego regulujący procedurę poprzedzającego wypowiedzenie wezwania do dokonania spłaty kredytu połączonego z informacją o możliwości złożenia przez kredytobiorcę wniosku o restrukturyzację zadłużenia, bowiem przepis ten wszedł w życie 27 listopada 2015 r., a więc już po upływie 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia 2 marca 2015 r.

Mając powyższe, Sąd zasądził od R. T. (1) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 162 703,89 złotych, stanowiącą zadłużenie wynikające z umowy kredytu, ustalone na podstawie opinii biegłego (k. 562v), wg wariantu zakładającego „odfrankowanie” umowy.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., naliczając je od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, bowiem na skutek wypowiedzenia umowy i przedsądowego wezwania do zapłaty, w dacie złożenia pozwu ww. kwota była już wymagalna.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, bowiem w świetle powyższych rozważań okazało się niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., ustalając, że koszty procesu i koszty sądowe obciążają powoda w 44%, a pozwanego w 56% (162 703,89 zł x 100% / 289 274,58 zł), pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów, w tym zakresie opłaty należnej r.pr. R. O. za pełnienie funkcji pełnomocnika z urzędu, referendarzowi sądowemu.